# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **S. V. U.**, zast. Mgr. Matějem Šedivým, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2017, č. j. OAM-113/ZA-ZA12-ZA17-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2020, č. j. 2 Az 102/2017 - 27,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

### I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 11. 2017, č. j. OAM-113/ZA-ZA12-ZA17-2017, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 18. 5. 2020, č. j. 2 Az 102/2017 - 27, zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že žalobce ve své zemi původu nevyvíjel žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by mohl být azylově relevantním způsobem pronásledován, ani nic takového sám netvrdil. Stejně tak nebyly zjištěny jakékoli skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobce má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.

[3] Městský soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci v zemi původu nehrozí riziko vážné újmy. Pouhá nespokojenost žalobce s bezpečnostní situací v zemi původu ani obecný strach z terorismu nemohou být relevantními důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jak dovodil i Nejvyšší správní soud ve své judikatuře.

## II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost.

[5] V jejím doplnění stěžovatel namítl, že jej k podání žádosti o mezinárodní ochranu vedly i jiné než čistě ekonomické důvody, a to zejména obava z autokratického režimu porušujícího lidská práva, který nyní v Turecku vládne. Následně stěžovatel rozsáhle popsal skutkové okolnosti pokusu o vojenský puč z roku 2016 a jeho politicko-bezpečnostní dopady na situaci v Turecku. Na základě výše uvedeného se stěžovatel domnívá, že mu měl být udělen azyl, neboť mu hrozí perzekuce z důvodu příslušnosti ke skupině odpůrců vládnoucího režimu. V případě neudělení azylu má za to, že mu měla být udělena alespoň doplňková ochrana, jelikož v zemi původu by mohl být vystaven mučení či jinému nelidskému či ponižujícímu zacházení a jeho vycestováním by byly porušeny mezinárodní závazky České republiky. Stěžovatel proto navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení, případně také zrušení rozhodnutí žalovaného.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jak jeho rozhodnutí, tak i kasační stížností napadený rozsudek městského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žádostí stěžovatele i jeho námitkami se důkladně zabýval a trvá na správnosti jím vydaného rozhodnutí. Proto žalovaný navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, případně její zamítnutí pro nedůvodnost.

## III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících typových případech:

- kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;
- kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, kdy Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně;
- kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat

> tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[10] Námitku stěžovatele, že k žádosti o mezinárodní ochranu jej nevedly jen ekonomické důvody, Nejvyšší správní soud neshledal opodstatněnou. Ani žalovaný ani krajský soud totiž nic takového netvrdili. Naopak se řádně zabývali všemi důvody stěžovatelovy žádosti, zejména tvrzenou obavou z terorismu a nesouhlasem s novým politickým uspořádáním v zemi původu. Tyto jeho důvody však neshledali relevantními z hlediska práva na mezinárodní ochranu. Stěžovateli tak nebylo upřeno řádné posouzení jeho žádosti, ani nebyl *a priori* označen za ryze ekonomického migranta.

[11] Ohledně stěžovatelových obav z možných teroristických útoků v zemi původu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry žalovaného i s jeho odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 6 Azs 192/2014 - 30. Obava z terorismu může být relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany pouze v případě, kdy státní moc proti těmto teroristickým aktivitám nezasahuje nebo v případě, kdy dosáhnou intenzity srovnatelné s totálním válečným konfliktem. Nic z toho však stěžovatel netvrdil, přičemž ani ze zpráv obsažených ve správním spisu nic takového nevyplývá.

[12] Za relevantní Nejvyšší správní soud nepovažuje ani stěžovatelův tvrzený nesouhlas se stávajícím politickým uspořádáním v zemi původu. Udělení mezinárodní ochrany je totiž podmíněno reálnou obavou z pronásledování, případně reálnou obavou z hrozící závažné újmy v zemi původu. Je přitom povinností žadatele, aby v azylovém řízení uvedl přesvědčivá tvrzení, jimiž by uvedené hrozby dokládal. Jak Nejvyšší správní soud uvedl již v rozsudku ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 - 58, „*v režimu zákona o azylu* [je] *důkazní břemeno rozděleno mezi žadatele a stát tím způsobem, že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby.*“ Stěžovatel se však (kromě výše uvedeného tvrzení o obavě z terorismu) omezil na konstatování, že má negativní postoj k politickému režimu prezidenta Erdogana. Konkrétní obavy spojené s tímto jeho politickým názorem však neuvedl ani na základě doplňujících otázek žalovaného. Z dostupných informací přitom nevyplývá, že politická situace v Turecku je tak špatná, že by stěžovateli hrozilo pronásledování či vážná újma již jen za to, že nesouhlasí s politickým systémem reprezentovaným prezidentem Erdoganem. Vzhledem k tomu, že stěžovatel své obavy dále nijak nekonkretizoval, považuje Nejvyšší správní soud odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v tomto ohledu za dostatečné.

[13] Ze stěžovatelovy výpovědi v rámci pohovoru vedeného žalovaným je přitom zřejmé, že hlavním cílem podání jeho žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Stěžovatel v ní legálně pobývá již od roku 2010, má zde práci i společenský život, cítí se zde spokojenější a klidnější a neví, co by dělal po případném návratu do Turecka. Žádost o mezinárodní ochranu přitom podal až poté, co mu bylo v důsledku jeho trestné činnosti zrušeno oprávnění k pobytu. Žádost o udělení

mezinárodní ochrany však není za této situace náležitým prostředkem pro legalizaci pobytu stěžovatele na území České republiky.

## IV. Závěr a náklady řízení

[14] S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a městský soud se v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu jednotlivých ustanovení zákona o azylu, který je v judikatuře vyjádřen. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, ani žádný jiný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnosti byla odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu